

Cu pelinul și cu cimbrul

Bragagiu

Viața mea pierdută-n drumuri
Răstignită pe răscruce
Unde pâcle lângă fumuri
Vor o seară să apuce.

Când strângeam lărgimi de ceruri,
Când prindeam numai veninul
În mirozna de eteruri
Știam cimbrul și pelinul.

Mi-i uscat tot cerul gurii,
Stelele-i nu-mi cad pe limbă,
Neștiința cotiturii
Poate că ceva îmi schimbă.

Dar prin fremătări de frunze
Ce scriu plopilor cu mesteceni,
Pe cărările obtuze
Trec fiindcă pot a trece.

Noaptea din chindie crește
Grea și mare ca și zimbrul,
Eu îmi beau iar omeneste
Tot pelinul vechi cu cimbrul.

Și m-aș plânge, dar n-am vreme
Să îmi spun cumva cuvântul
Că doar sufletul îmi geme
Când îl izvodește vântul.

Cine poate să-mi arate,
Cine poate să-mi îndemne
Visele înaripate
Ce n-au pomeniri în semne.

Plec fără vreo amintire
Căci ce pot lăsa în cale?
Fără dorul de iubire
Numai urme, urme goale.

Până când m-or duce pașii
Până când mi-a spune gândul...
Și chiar mi-s ilari vrăjmașii

Că în laț vor să mă prindă.

Ce să prinzi când doar ecoul
Mai ascultă zbor de păsări,
Totu-i vechi ce este noul
Repetări sunt tot mai dese.

Mă pătrunde până-n oase
Neajungerea la zare
Și doar cimbrul cum miroase!
Iar pelinul ce amar e!
Victor Bragagiu